

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus
(Estonia) w dniu 31 stycznia 2018 r. – AS Tallinna Vesi/Keskonnaamet**

(Sprawa C-60/18)

(2018/C 142/42)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS Tallinna Vesi

Strona pozwana: Keskonnaamet

Uczestnik: Keskkonnaministeerium

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE ⁽¹⁾ z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że z tym przepisem zgodny jest krajowy akt prawny, który przewiduje, że – w przypadku braku ustanowienia na szczeblu Unii w odniesieniu do pewnego rodzaju odpadów kryteriów dla utraty statusu odpadu – utrata statusu odpadu uzależniona jest od tego, czy dla konkretnego rodzaju odpadów określono takie kryteria na podstawie ogólnie obowiązującego krajowego aktu prawnego?
2. Czy art. 6 ust. 4 zdanie 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy przyznaje posiadaczowi odpadów – w przypadku braku ustanowienia na szczeblu Unii w odniesieniu do pewnego rodzaju odpadów kryteriów dla utraty statusu odpadu – prawo żądania od właściwego organu lub sądu państwa członkowskiego ustalenia utraty statusu odpadu zgodnie z odnośnym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości i niezależnie od tego, czy dla konkretnego rodzaju odpadów określono takie kryteria na podstawie ogólnie obowiązującego krajowego aktu prawnego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008 L 312, s.3.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus
(Finlandia) w dniu 5 lutego 2018 r. – A Ltd**

(Sprawa C-74/18)

(2018/C 142/43)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A Ltd

Druga strona postępowania: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Pytania prejudycjalne

1. Czy przy wykładni art. 157 ust. 1 akapit 1 w związku z art. 13 pkt 13 i pkt 14 dyrektywy 2009/138/WE ⁽¹⁾ za państwo członkowskie uprawnione do poboru podatku od ubezpieczeń należy uznać państwo siedziby spółki (osoby prawnej) będącej ubezpieczającym lub państwo siedziby spółki będącej przedmiotem nabycia przedsiębiorstwa, jeżeli zakład ubezpieczeń mający swoją siedzibę w Wielkiej Brytanii i nie posiadający żadnej jednostki organizacyjnej w Finlandii oferuje ubezpieczenie na pokrycie ryzyka w związku z nabyciem przedsiębiorstwa

- spółce występującej jako kupujący przy nabyciu przedsiębiorstwa nie posiadającej siedziby w Finlandii i spółka celowa nabycia przedsiębiorstwa ma siedzibę w Finlandii,
 - spółce występującej jako kupujący przy nabyciu przedsiębiorstwa posiadającej siedzibę w Finlandii i spółka celowa nabycia przedsiębiorstwa nie ma siedziby w Finlandii,
 - spółce występującej jako sprzedający przy nabyciu przedsiębiorstwa nie posiadającej siedziby w Finlandii i spółka celowa nabycia przedsiębiorstwa ma siedzibę w Finlandii
 - spółce występującej jako sprzedający przy nabyciu przedsiębiorstwa posiadającej siedzibę w Finlandii i spółka celowa nabycia przedsiębiorstwa nie ma siedziby w Finlandii?
2. Czy znaczenie w sprawie ma to, że ubezpieczenie pokrywa tylko odpowiedzialność podatkową powstałą dla spółki celowej przed przeprowadzeniem transakcji nabycia przedsiębiorstwa?
 3. Czy w sprawie ma znaczenie to, że przedmiotem nabycia przedsiębiorstwa są akcje lub obszar działalności spółki celowej?
 4. Czy w sytuacji, gdy przedmiotem nabycia przedsiębiorstwa są akcje spółki celowej ma znaczenie to, że zapewnienia sprzedającego składane kupującemu dotyczą tylko tego, że sprzedającemu przysługuje własność sprzedawanych akcji i nie ma żadnych roszczeń osób trzecich w tym zakresie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz.U. 2009, L 335, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 8 lutego 2018 r. – A / Udlændinge- og Integrationsministeriet**

(Sprawa C-89/18)

(2018/C 142/44)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: Udlændinge- og Integrationsministeriet

Pytania prejudycjalne

1. Czy w przypadku, w którym wprowadzono „nowe ograniczenia” wobec łączenia rodziny między małżonkami, które prima facie naruszają zasadę „standstill” z art. 13 decyzji nr 1/80 (decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia utworzonego na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Turcji, podpisanego w dniu 12 września 1963 r.) i które to ograniczenia są uzasadnione „udaną integracją” uznaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie C-561/14, Genc ⁽¹⁾ [za istotny wzgląd], zobacz też wyrok z dnia 10 lipca 2014 r. w sprawie C-138/13, Dogan ⁽²⁾, przepis taki jak ten określony w § 9 ust. 7 Udlændingeloven (duńskiej ustawy o cudzoziemcach) – zgodnie z którym m.in. podstawowym warunkiem łączenia rodzin między osobą, która jest obywatelem kraju trzeciego i ma zezwolenie na pobyt w Danii, a małżonkiem tej osoby jest to, że więź tej pary z Danią jest mocniejsza niż więź łącząca ją z Turcją – może zostać uznany za „uzasadniony nadrzędnymi względami interesu ogólnego, właściwy do zapewnienia realizacji zasługującego na ochronę celu i niewykraczający poza to, co konieczne do jego osiągnięcia”?